

Gál István

Odafent

Már szinte fojtogató volt a levegő az asztalnál. Te őzbordát ettél málnás mártással. Kínálgattál, de én megelégedtem a cigánypecsenyémmel. Kinevettél, amikor bőrrel ettem meg a tarajat, s míg te kacagtál, addig nekem összeszorult a gyomrom. Mögéd néztem, hogy valamelyik pincér nem nyitja-e ki az ablakot. Ha csak bukón lett volna, már könnyebb lett volna melletted. Vöröses hajad, mint a rókaprém, visszacsillant a lámpafényben, fehér bőröd, pedig mint apád fehérarany gyűrűje, matton világitott ki a szatén garbó alól.

A pecsétgyűrűdet mutogattad. Barázdált és arany volt. A tetején csak nehezen tudtam kiolvasni a betűket: A. G., s megint kacagtál egyet rajtam. Majd mondtad, hogy sokáig nagyapád gyűrűjét hordtad, amin A. L. volt. A tizennyolcadik születésnapodra kaptad. Szüleid csináltatták Kőszegen, sokat fuvarozhattak érte, gondoltam. Halkan kortyoltam a Chardonnay-t, amit hozattál, élveztem minden apró nyeletét.

A csillár imbolyogni kezdett felettünk, onnan tudtam, hogy szellőztetnek. A huzat, amennyire tudott, felfrissített, mire megborzongtam a hűvös fuvallattól. Ezt azonnal megláttad persze, és intettél az egyik pincérnek, hogy csukja be az ablakot, mert tüdőgyulladást is kaphatok a felelőtlenségükből adódóan. Az apró üvegprizmák mélán himbálták magukat egy darabig, míg te a bilbaoi tengerről meséltél.

Elképzeltelek, ahogy sétálsz a parton, borostyán hajadba belekap a szél, és hosszú tüskés árnyékod elnyúlik az enyém mellett. Elképzeltem a sós levegőt, a sirályok hangját, a lány homokot és a langyos szellőt, mely nehéz volt, de olyannyira beleélted magad. Aztán meséltél Marokkóról, Mekkáról, a svájci havasokról, a végtelen finn tavakról, és élvezted, hogy szavaidat tátott szájjal hallgattam. Valahol Szentpétervárnál ujjaddal felkoppantottad az állam, mire ráharaptam a nyelvemre. Sziszegve estem a helyemre, és szalvétával próbáltam rájönni, hogy véresre sikerült-e a tréfád, miközben te igencsak jól szórakoztál rajtam.

Valami számomra idegen süteményt kértél kettőnknek, drága hangzása volt. Amikor kihozták, nem csalódtam, hisz csakúgy, miként a bútorkatalógusban lehet egy ebédlőasztalt Alexandriának hívni, egy gyümölcstortát is lehet Charlotte-szeletnek nevezni. De ez most nem ide tartozik.

Végre kérdeztél. Először a nyakláncomról, amire mondtam, hogy nagyanyám vette Bécsben, amikor ott tanult. Ez nem volt elég számodra, tudni akartad, mit tanult. Kezemet a láncra téve feleltem büszkén, hogy képzőművészeti egyetemen végzett.

Elismerően bólogtattál, majd annyit mondtál, hogy a rokonaid egy része Bécsben lakik. Órálok, meg gyógyszerészek. Lehet, ismerik egymást nagyanyámmal, mert akkoriban is kint laktak. Mondtam, hogy ez szinte lehetetlen, de te tovább mentél a szalon, és már azt fejtegetted, hogy mennyivel egyszerűbb lenne a két család találkozása. Ebből adódóan kérdezted, hogy melyik részén lakom a városnak, mire rávágtam, hogy a Hajdúhegyen, ahol a nagyvállalkozók meg az orvosok. Ekkor mondtad, hogy ti Budán éltek, a Rózsadombon, ami hasonló a mi környékünkhöz.

Elkérted a számlát, hoztál még egy üveg pezsgőt, majd a borralalót nem sajnálva, kifizetted a vacsoránkat. A tárcádat néztem végig. Fekete bőr volt, de mégis annyi elegancia szorult abba a csepp tárgyba, hogy belesajdult a szívem egy pillanatra. Ha jól emlékszem, azt mondtad, kézművesnél varratad. Ahogy felém fordultál, végigmértél, majd annyit mondtál, hogy most vetted észre, milyen szépen kiöltöztem. Erre lesütöttem a szemem. Nem tudtam eldönteni, hogy volt e bennem ironia. Taxit hívtál, hogy ne kelljen a szállásig sétálnunk a hidegben. Bár jobb szerettem volna gyalog menni, hisz szép környéken aludtunk, de rád hagytam a döntést. Már nem volt bennem erő ellenkezni sem.

Amikor beültünk, szinte parancsoltál a sofőrnek, hogy „A Villa Szállóhoz!”, mire megböktelek, hogy lehetne kedvesebben. Ekkor megszorítottad enyhén a kezem, majd villogó szemekkel intettél csendre, szavak nélkül.

A szoba gyönyörű volt, még a félhomályban is. Felbontottad a Sardonnayt leültetted az asztalhoz, és mintha csak az étterembe maradtunk volna folytattad velem a csevegést. Eleinte minden ugyanolyan volt, csak aztán tértél azokra a témákra, amiktől a hideg futkosott a hátamon. Én alig ittam egy pohárral, míg te megittad az egészet.

Ezután már nem emlékszem sokra, csak a kölnid szagára, szalonspicces beszédre, a kapcsoló lecsapására, az ablak nyílására és minden hazugságom belső nyomására. Réztől zöld ujjaim remegve álltak égnek, testemet égették a kölcsönkért ruhák, a láncom halk kattánásában hallani véltem Mamám csuklását, ki az ibrikek mögött tartja pesti műbútorasztalos papírját, valahol kint az Alföld derekán. A jeges cúgtól kirázott a hideg, a Sárdónéjt a torkomban éreztem, s ahogy felnéztem, a sápatag utcalámpa megvilágított téged. Vörösös hajad, mint Bimbó szőre, visszacsillant a lámpafényben, és fehér bőröd, mely hasonlított a frissen meszelt akolra, tele volt vetve gugákkal mégis száraz volt, mint a zabszalma.